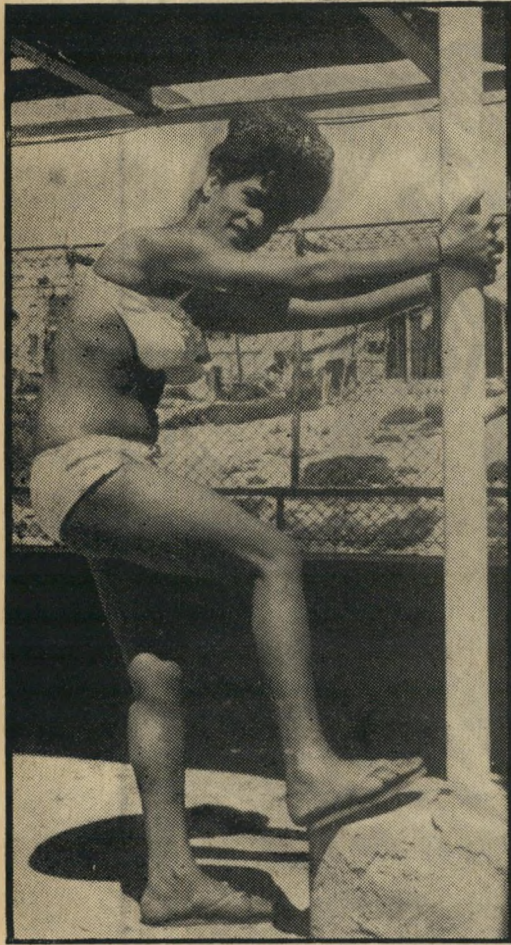

בית המשפט המחוזי קבע בפסק-דין:

כי הוא חי על רווחיו, דנו אותו ל-שנתיים מאסר. לעומת זאת זיכו אותו מאשמת גרימת החבלה בגופה של ברכה. "המתלוננת" אמרו בפסק-דין, "ניסתה להפיל את הנאשם, כדי להתנקם בו על שונחיה. היא מתלוננת שיקרה בכל מה שנוגע לאישום זה".

כשכאן השופטים לגזור את דינו של כאלד, אמרו דברים חמורים יותר: "... זה מיקרה יוצא-דופן במקצת. התמונה הרגילה בעבירות אלה היא שרוצה-זונת באפיו חוק יותר מהזונה, מפתה אותה, דוחף אותה לחיי זנות כשהוא שולט עליה, והיא כפומה לו ושהוא מדריכה ומנהיגה. אין אנו משוכנעים שכך היה פני הדברים בתיק זה. במונח מסויים המצב הפוך. כשהמתלוננת הכירה את הנאשם הוא עבד והיא הסתירה בפניו את עברה כי פרוצה. אך המשיכה לרווחים קלים הניעה אותה לחזור לדרכה הקודמת... הגם שהם ניהלו משקבית משותף הרי היא שלטה על עיקר כספיה".

★ ★ ★

חזרה

אל היריבה

כ אדר עירער על גזר-הדין. שלושה שופטי בית-המשפט העליון, חיים כהן, יואל זוסמן ואלפרד ויתקון, עיינו מחדש בתיקו. הם אימצו לעצמם את מסקנתו של בית-המשפט המחוזי:

"כאלד בואב עבד, כשהכיר את הבחורה, וזו העלימה ממנו את עברה, ובלי ידיעתי המשיכה לאחר-מכן, במשך חייהם המשותף, פים, בעיסוקה הקודם. היא אשר שלטה על עיקר כספיה ואילו הוא התאמץ להחזירה לדרך-הישר".

על סמך מסקנה זו, פסקו שופטי בית המשפט העליון: כאלד בואב ישוחרר מיד!

לפני שנכנס לכלא אירס כאלד את בת-דודו המתגוררת בעזה. אבל היא נותרה שם. האשה שליוותה אותו במאבקו המשפטיים

להוכיח לשופטים כי חבלות גופניות בגופה של ברכה אינם מיקרים נדירים כל-כך. בעבר, כך טען, נהגה לחבל בגופה בעצמה, חתכה את בשרה ועשתה לעצמה כוויות בעזרת סיגריות בוערות.

"נכון", הודתה ברכה, "פעם, לפני שי-הכרתי את כאלד, פצעי את עצמי בזרוע הימנית העליונה. פעם גם חתכתי לעצמי את היד השמאלית, אבל זה כבר היה בגלל שכאלד יי'אש אותי".

בפיו של כאלד היה סיפור אחר: "היכרתי את ברכה לאחר שהתגרשה מבעלה. היא סיפרה לי שהיא עובדת במשקבית. במשך שנה חייתי איתה כמו עם עקרת-בית. כש-

רכה צברי, תימניה כת 23, פרצה לתחנת-המשטרה ברחוב דיזנגוף בתל-אביב, נרגשת ונסערת. השוטר התורן העלה פניו חיוך נרחב למראה.

מה, שוב אנסו אותך? "שאל. וטרי הנפה הצפופה התרגלו לארח את זה צברי. תמיד חזר בפיה אותו סיפור. מו. היא עובדת כיצאנית על כביש חיפה. יקא לה מתנכלים הלוקוחות. הם אוספים זה במכוניתם, מביאים אותה למיגרש-נייה שעל חוף תל-ברוך, ושם - במקום כל ממנה את חסדיה, לוקחים אותם מי-הבכות. זה בגלל זה שהם לא רוצים ולם, כמובן. לעיתים הם אינם מסתפקים בלקיחת חסדיה, אלא נוטלים עימם גם

הוא ציאה

אותו

ת כספה, הכסף שהרוויחה מלקוחות הגור.

★ ★ ★

"הפשיט אותי עירומה!"

ל גלל סיפורים אלה זכתה ברכה ל-כינוי בפי שוטרי תל-אביב: "הזונה הנאנסת" הם נהגו לקרוא לה. אך הפעם היה פי ברכה סיפור שונה לחלוטין, שנועד לעזע את השוטרים קריהלב.

"הוא הפשיט אותי עירומה!" התייפחה בכה באוזני השוטרים. "הוא קשר לי את ידיים ואת הרגליים. ואז הוא שפך לתוכי למטה מים רותחים ומייקולון. אחר-כך נא עוד פיזור שם פילפל אדום והריף".

היא ש אותו וזאשימה ברכה בהתעללות אויסטית בגופה לא היה הפעם לקוח, לא הידוע-ביצבור שלה - כאלד בואב (3), צעיר ערבי יפה-תואר מיפה. "אני רבות בשבילי", סיפרה ברכה, "הוא חי רסור שלי. הוא הפסיק לענות אותי רק שובסותי לו שאמשיך לעבוד בשבילו".

★ ★ ★

תנועה

סואנת בכנף

ל שוטרים לא נותרה הברירה, אלא לצאת ולעצור את כאלד בואב, לחקור אותו, ולהעמידו לדין על סמך תלונתה של רכה צברי. זונה או לא זונה - זכויות ש לה. כאלד הועמד לדין בפני הרכב של שלושה שופטים בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, כשהוא נאשם בגרימת חבלה גופנית מזוהה, ובהחיים על רוחו יציאנית - עבד יזת, שאיקו היה מורשע בהן, היה צפוי לו עונש של עד 20 שנות מאסר.

אבל במהלך המשפט הסתבר, כי הסיפור אינו פשוט כל כך, כפי שהוא נשמע מפיה של ברכה צברי. לפי עדותה של ברכה עצמה התגלה, כי כאלד הכיר אותה עוד לפני חמש שנים, כשהיתה בת 18 ונשואה. היא ניסתה לטעון כי כאלד הוא שפיתה אותה והניע אותה לעסוק בזנות.

אלא שבנקודה זו הוצג בפני השופטים עלידי פרקליטו של כאלד, עורך-הדין אליהו קידר, חשבון-הבנק הפרטי של ברכה, בתקופה שעוד לא הכירה את כאלד, לפי עדותה שלה. החשבון הראה כי ברכה נהגה או להפקיד בחשבונה מדי יום סכומים בין 100 ל-200 ל"י.

לברכה לא היה כל הסבר לפשר התנועה הסואנת שבחשבונה. סכומים כאלה הבינו השופטים, יכולה להפקיד כל יום בנק או אשת-עסקים מצליחה או יציאנית בכושר מלא. וברכה לא נראתה להם כאשת-עסקים.

אבל קידר לא הסתפק בכך. הוא רצה

לתרבות רענה!

ימי האושר השניים בסירה על הכינרת, אחרי שברכה רדפה בעקבות כאלד שנשטש אותה. עד טבריה.